24/08/2021

Μάνης Χρυσόστομος: “Χρειαζόμαστε Ισαποστόλους”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Στον Ιερό Ναό Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, στον ορεινό όγκο Σαγγιάς της περιοχής της Τριανταφυλλιάς, Ανατολικής Μάνης, χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό ο Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ’.

Ο Σεβασμιώτατος κήρυξε τον Θείο Λόγο προς το πλήθος των προσκυνητών, όπου μεταξύ των άλλων ανέφερε:

«Αδελφοί μου, χριστιανοί, ορθόδοξοι χριστιανοί, τιμούμε σήμερα ένα μεγάλο άγιο των νεοτέρων χρόνων, τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, τον ισαπόστολο, τον εθναπόστολο, τον ιερομάρτυρα, που ξεκίνησε το 1714 από το Μεγάλο Δένδρο Αιτωλοακαρνανίας και μαρτύρησε στο Καλικόντασι της Βορ. Ηπείρου. Εδώ που έχουμε ανέβει πάνω στο άγριο αυτό βουνό αλλά και με την καταπληκτική θέα, είναι ο,τι πρέπει, να ακούσετε γι’ αυτή την αγία μορφή του νεότερου ελληνισμού.

Έζησε πτωχικά, απλά, αλλά με μεγάλο ψυχικό πλούτο. Φλογιζόταν η καρδιά του να βγεί να περπατά από τόπο σε τόπο και να μιλά για τον Χριστό. Να κηρύττει την θεία διδασκαλία. Να ανοίγει και να επεξηγεί, να ερμηνεύει με απλά λόγια το Ευαγγέλιο. Αφού πρώτα μορφώθηκε και ασκήτευσε στο Άγιον Όρος και αφού έλαβε την άδεια και την ευλογία του Οικουμενικού Πατριάρχου Σεραφείμ Β’, πραγματοποίησε τέσσερεις μεγάλες ιεραποστολικές περιοδείες, όπου υπήρχε ελληνισμός. Αλλά ήταν μια εποχή εξαιρετικά δύσκολη. Ήταν χρόνια σκληράς δουλείας. Η Τουρκοκρατία. Τότε που δεν υπήρχε η ελευθερία του ανθρώπου. Δεν υπήρχαν ανθρώπινα δικαιώματα. Δεν υπήρχαν δάσκαλοι, μήτε ιερείς. Οι άνθρωποι πέθαναν χωρίς ούτε να βαπτιστούν ούτε να κηδευτούν. Το Γένος μας είχε αγριέψει. Ληστείες, βαρβαρότητες, ζωοκλοπές, αυτοδικίες, φόνοι. Και συνάμα, η εθνική συνείδηση εξαφανιζόταν. Το ίδιο και η ελληνική γλώσσα αφού τα σχολεία ήταν

κλειστά. Λίγα μοναχά «κρυφά σχολειά» λειτουργούσαν την νύκτα με κάποιο καλόγερο – δάσκαλο σε κάποιο νάρθηκα ναού.

Και βέβαια, ο ευαγγελισμός του λαού από τον πατρο-Κοσμά, το κήρυγμα, η καθοδήγηση των ψυχών ήταν μια σκέτη περιπέτεια. Εκείνος όμως, δεν σταμάταγε. **Πεζοπορούσε, ανέβαινε βουνά, κήρυττε σε πόλεις, σε κωμοπόλεις, σε χωριά, σε απομακρυσμένες περιοχές, σε μέρη που τα χαρακτήριζαν «απάτητα», σε χειμαδιά, σε νησιά, κάτω από πλατάνια και καρυδιές, σε ανοικτούς χώρους και σε πλατείες.**

Οι «Διδαχές» του, όσες διεσώθηκαν, είναι ένας πολύτιμος πνευματικός θησαυρός. Μίλαγε πραγματικά για να στηρίξει την ορθόδοξη πίστη, ερμήνευε με απλά λόγια την δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας, τόνιζε την αγάπη προς τον Θεό και την αγάπη προς τον πλησίον, υπογράμμιζε την αξία της Κυριακής αργίας, μα δεν άφηνε από το περιεχόμενο των κηρυγμάτων και την σημασία της ελεημοσύνης, της προσευχής, της μετάνοιας, της ευλάβειας προς τους αγίους.

Ένα ακόμη σπουδαίο σύνθημα που έριξε στο λαό, ήταν η μόρφωση, η αγάπη και το ενδιαφέρον για τα ελληνικά γράμματα. **«Να σπουδάζετε, έλεγε, τα παιδιά σας, να μανθάνουν τα ελληνικά διότι και η Εκκλησία μας είναι στην ελληνική…. Καλύτερα, αδελφέ μου, να έχεις ελληνικό σχολείο, παρά βρύσες και ποτάμια…». Μεγάλο χαρακτηρίζεται το επίτευγμά του να ιδρύσει ο ίδιος 200 δημοτικά σχολεία!**

Είχε ο Άγιος Κοσμάς πραγματικά χάρισμα, ταλέντο ιεροκήρυκα, με ένα ύφος απλό, αλλά δυνατό, με παραστατικότητα, με αυθορμητισμό, ειλικρίνεια, θέρμη λόγου που κυριολεκτικά συνήρπαζε τα πλήθη. Και ήταν λαός πολύς, που τον άκουγε. Διψούσε, όπως η ξεραμένη γη το νερό της αλήθειας. Η επίδραση μάλιστα του λόγου του ήταν άμεση και λίαν ευεργετική. Τα παραδείγματα είναι πολλά. Εχθροί συνεφιλιονόντουσαν, ληστές μετάνοιωναν, ελεημοσύνες γινόντουσαν άμεσα, το κύμα του εξισλαμισμού σταματούσε, γενναίες πνευματικές αποφάσεις σε πολλές ψυχές, έφερναν την σωτηρία. Μάλιστα κατά την συνήθεια που είχε ο άγιος, πριν κηρύξει έστηνε ένα ξύλινο σταυρό, κήρυττε και μετά τον άφηνε σε ανάμνηση της διάβασής του. **Ο λαός φύλαττε τον σταυρό αυτό ως πολύτιμη παρακαταθήκη και έλεγαν «Από δω πέρασε ο πατρο-Κοσμάς»! Ειλικρινά, πόσο τους στήριζε αυτός ο σταυρός και ο λόγος!**

Ο πατρο-Κοσμάς, ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, η επιβλητικότερη αυτή φυσιογνωμία των τελευταίων αιώνων τελείωσε τον επίγειο αυτό βίο με το μαρτύριο, ως μάρτυρας της πίστεως και της πατρίδος.

Ναί, κήρυττε ο φλογερός καλόγερος, **όταν τον έπιασαν οι εχθροί και αργότερα τον σκότωσαν στις 24 Αυγούστου ημέρα Σάββατο το 1779** και έλαβε τον αμαράντινο στέφανο της δόξης.

Όμως, αυτός ο ισαπόστολος και ιερομάρτυς, εξακολουθεί από ψηλά, από τον Παράδεισο που είναι, να βλέπει το όραμα. Το όραμα που δεν έχει χαθεί. Το όραμα της πνευματικής αναγέννησης της πατρίδος μας. Το μεγάλο όραμα. Η αναγέννηση του τόπου μας. Όραμα! Μα, γι' αυτό, χρειαζόμαστε ισαποστόλους. Μακάρι ν' αναδειχθούν».

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

Για το φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ.